Год I Брой 9

Добричъ, Великдень 1930 г.

Брой 3 лей

ДОБРУДЖАНСКИ КУРИЕРЪ

Независимъ ежедневникъ
Curierul Dobrogean—Cotidian independent

АБОНАМЕНТЪ:
Годишенъ 600 лей
6 месеци 300 лей
Странство 1000 лей

Обявления по споразумение

Всички, които апелиратъ за вота на това население, трѣбва да се обърнатъ къмъ него—народното съзнание: тѣ трѣбва да насочатъ всичкитѣ си усилия, за да могатъ съ чистота на дѣлата си, съ безупрочното си минало, съ ясностьта и недвусмислеността на обещанията си и благородството въ агитациитѣ да просвѣтятъ това съзнание, да го уяснятъ, насочатъ и дисциплинираятъ, потрѣбно е тѣ да се приближатъ до душата на той народъ, да се обогатятъ на неговата страдена гръд и слиствайки се въ ударитѣ на неговото сърце за отдаденостьта и способностьта въ безаветна дѣятелность за неговото благо.

Просвѣтлете съзнанието за, да спечелите сърцето, разкрийте откровено предъ разума авшитѣ намерения, за да пленитѣ душата.

Тогава и „Куриеръ" ще ви изпратиятъ неувѣхващия венецъ на най-блескавото величие!

Л. П. СТАНЧЕВЪ (в. „Куриеръ" отъ 18 Юний 1927 г.)

ДУШАТА НА СЕЛЯКА

Лично и до редакцията ни сж отправени десятки горещи хубави писма отъ страна на тия, които никога не сж изгубвали здравото и запазено чувство на народностната ни цѣлость; които винаги сж се отнасяли съ суровата, но дълбоко промислена издържаность къмъ всеизможнитѣ обрати въ обществения ни животъ—отъ страна на това, което е най цѣно намъ добруджанския селякъ.

Разказва ни той за своитѣ ежедневни патила, за хиляднитѣ незгоди на живота, за болезненитѣ страдания, вследствие изменителствата на новитѣ му съжители; но това, което прозвучава, като отчаянъ викъ, като горещъ позивъ, като бащинска молба е зовътъ му: Стигa!...

Има горчави думи въ тия хубави писма; има остри порицания за безумнитѣ похвати на самозабравили се негови синове и внушителна повеля да не обръщаме внимание на ядовитѣ закачки и люти клевети на заблудени отъ лични дертьове и амбиции.

Четемъ тия накутени редове, съ разкрачени букви и прости, но силни думи и предъ насъ изправа гиганта, опжтилъ се съ стиснатъ юмрукъ къмъ града, готовъ да замаже съ единъ замахъ развилнелитѣ се за него смѣтка неразумни и недобросъвестни граждани.

Ние познаваме подробно душата на безименния обитателъ на схлупенитѣ трехи отъ нашитѣ села; живѣли сме редно съ неговитѣ болки и страдания отначалото на новия държавенъ режимъ въ провинцията ни; не рядко сме се отзовавали въ най-тежкитѣ минути на живота му: видѣхме го съсипанъ отъ скржбь по изгубени-тѣ скжпи свои близки въ Старо село, но все пакъ не губящъ вѣра въ бждащето; завярихме го окървавенъ и моренъ след сражението край Ялж Ючорманъ, но все пакъ мощенъ и внушителенъ по духъ; дойде съ светналъ погледъ следъ напрѣженията надъ редакцията ни — редакцията на смелия и доблестенъ „невгашенъ" Куриеръ" за да ни насърдчи и подкрепи морално и чухме какъ презъ ридания надъ свиднитѣ жертви въ Богданово смяло отстояваше своята справедлива кауза.

Да, ние познаваме добре душата на този селякъ, защото сме сродени съ нея и откърмени на гръдьта, отъ която е сукала и тя.

Ей защо, ние напълно разбираме преляното у него негодувание противъ истиричнитѣ псувни и долнопробни клевети на тѣзи, които иматъ най-малкото право да обвиняватъ.

За да бждемъ напълно искрени дължимъ да изповядаме, че намъ прекрасно ни е известно, че ще се намерятъ нѣкой наши читатели, които ще ни запитатъ:

— Но не сте ли и вие причастници въ това взаимноизтрѣбително дѣло?

На този въпросъ отговора ни е готовъ и то съвсемъ сърдеченъ и искренъ:

Ако има нѣкой, които да съжеляватъ за поведената кампания противъ известни груби грѣшки на безидейни личности това сме ние.

Но съ рискъ дори да бждемъ отначало криво схванати отъ нѣкой други съотечественици ние счетохме за свой върховенъ дългъ да посочимъ гибелния резултатъ на тѣзи грѣшки и да апелираме къмъ цѣлокупната воля на сънародницитѣ си — единствения изпълнителенъ органъ въ това отношение да реагира решително и енергично, за да спре една опасна игра още въ началото ѝ.

Нека не се забравя, че въ своитѣ замашки тѣзи господа намесиха и найсвиднитѣ ни просветно-културни институции и тѣхнитѣ жреци — учителитѣ.

Ние смѣтаме, че си изпълнихме достойно дълга и че ни предстои много по ползотворна дѣйность на която ще отдадемъ отъ сега нататъкъ съ още по горещъ ентусиазъмъ и младежки идеализмъ силитѣ и способноститѣ си, съ които ни е дарила родината ни.

А тогазъ... каквото сждбата покаже и честьта, братя, юнашки!

Любенъ П. Станчевъ.

РАЗЧИСТВАТЪ ПЖТЯ...

Органа на Международния Съюзъ за просветно единение между народитѣ „Кларте" печата една хубава статия за усилията на разнитѣ народности да запазятъ национ.ната си самостоятелность и независимость.

Въ тази статия сж нарисувани нѣколко хубави картинки изъ мрачния животъ на потиснатитѣ народи.

Ние предаваме една отъ тѣхъ:

Въ Индия се развиватъ интересни събития около пасивната съпротива на Махатма Ганди. Индуситѣ, въ борбата си срещу англійската власть масово лѣгали върху желѣзойжтнитѣ релси, съ цель види се да загинатъ. Но англичанитѣ — желѣзничари спирали влаковетѣ и разчиствали пжтя отъ живитѣ препятствия.

Много чудни сж разбиранията на англійскитѣ власти за съвременния начинъ за предпазване отъ бунтовници, комити и претенденти за свобода и независимость. Вмѣсто да пуснатъ влака и да смачкатъ, както му е реда, налѣгалитѣ по релситѣ недоволници, тѣ си създаватъ излишни главоболия съ разчистване на пжтищата.

Време е вицекралътъ на Индия да вземе поука отъ сръбскитѣ културтрегери на Балкана. Единъ Жика Лазичъ, като банъ на Индия, презъ тия дни би билъ напълно на мѣстото си. И ако желаятъ нека тогава индуситѣ лѣгатъ предъ влаковетѣ!...

Ще ли възкръсне?

Наново забиха камбанитѣ, изпращали въ глухотата на мрака ето вече столѣтия звъна си.

Наново светнаха хиляди вощеници, палнати отъ богомолцитѣ въ честь на едно възкресение.

И всѣки единъ излизащъ отъ шумящия храмъ отнася въ ушитѣ си като ехо тържествения възгласъ на жреца въ бяскавитѣ одежди, че „Христосъ възкресе" а въ душата си неотразимото смущение, дали „наистина възкресе"?

И този въпросъ не се ражда въ светая светихъ на добруджанеца, затуй че той е изгубилъ вѣра въ всевишното начало, въ Бога или защото по убеждение е атеистъ.

Не! ... Може би, тия нѣща дори не е и чувалъ. Но въ душата на нашия селякъ една зловеща ржка бръкна и скъса всички гиздави вънчета на жизнерадостьта, вѣра въ бждащето и хората.

Камбанитѣ биятъ тържествено и мощно всредъ мрака на великденската нощь, но тѣхния звънъ не буди вече предишната радость отъ библейската вестъ, че е възкръсналъ Христосъ.

Тъй като предъ тѣхнитѣ очи все още се издига едно разпятие отъ което не е снетъ образа на правдата и се вижи голгота, де сж погребани и благати надежди, и устремъ за работа, и тихата радость отъ спокойствието.

Камбанитѣ биятъ бавно и мудно всредъ нощьта на добруджинската равнина и будятъ въ душата на обитателитѣ ѝ плахия въпросъ:

„Ще възкръсне ли нѣкога?..."

„Д. Куриеръ"

Официалния кандидатъ

на нац. църанистата организация въ Капиакра

На 17 т. м. пристигнаха въ града ни народнитѣ представители Цонко Пенковъ и Матей Стефановъ, които веднага влязоха въ връзка както съ партийнитѣ си приятели, така и съ нѣкои представители на нашето обществено мнение.

Още отъ първитѣ разисквания стана ясно, че лицето, което ще се кандидатира отъ страна на нац. църанистката партия, е вече опредѣлено отъ центъра.

Окончателното му разрешение, обаче, остана да се даде при идването на г. м-ръ Ангелеску.

Вчера съ трена отъ Букурещъ пристигна г. К. Ангелеску, държавния подсекретаръ на вътрешнитѣ работи и шефа на мѣстната правителствена организация. Той бѣше посрещнатъ отъ народнитѣ представители, кмета, видни партийни деятели и множество граждани.

Ведпага г. Ангелеску се запжти къмъ общината, където има първото съвещание съ мѣстнитѣ водители на партията. Г-нъ министра им съобщи, че кандидата на центъра е г. Генералъ Кондееску, министра на войната. По принципъ не се спори, отлагайки се заседанието за следъ пладне.

Въ 3 ч. сл. пладне дирекционния комитетъ на окржжната организация се наново събра и г-нъ К. Ангелеску съобщи, че е получилъ телеграма отъ м-ра на войната, съ която му съобщава, че се отказва отъ кандидатурата за сенаторъ.

Веднага се появиха редица предложения, които предизвикаха бурни дебати. Но принципъ се прие да се помоли наново телеграфически г-нъ генералъ Кондееску да приеме кандидатурата.

Но веднага се появи едно силно течение, което настоятелно искаше да бжде поставена кандидатурата на г-нъ Христо Стефановъ, председатель на мѣстната земледелска камара.

ПРИ ТОВА ПРЕДЛОЖЕНИЕ, ПОДЪРЖАНО ОТЪ ЕДНО ВНУШИТЕЛНО ЧИСЛО ЧЛЕНОВЕ, ТУРСКАТА ГРУПА ИЗЯВИ ПРЕТЕНЦИИТѢ СИ ДА Ѝ СЕ ДАДЕ И НА НЕЯ ЕДИНЪ КАНДИДАТ ВЪ ОКРЖГА.

ОБАДИХА СЕ И НѢКОЛКО МАКЕДОНЦИ ВЪ ПОЛЗА НА ЛАГАРА.

Следъ продължителни дебати се формулира едно общо становище, че ако до довечера не се получи единъ положителенъ отговоръ отъ министра на войната за днесъ да бжде обявена официално кандидатурата на правителството за вакантния постъ.

Дадоха се неограничени пълномощия на шефа на организацията г. Ангелеску да дѣйствува енергично въ това направление. За тази цѣль г. Министра можа да си замине за Букурещъ тази вечерь.

Ние имаме впечатление, че кандидатирането на г. Христо Стефановъ е осигурено.

МОЕТО ЖГЖЛЧЕ

Червеното яйце.

Тази нощь въ 12 часа ще опитаме кой е по-силенъ, т. е. ще чукаме червени яйца.

Едно време—въ хубавото, блаженно старо време— се изхитрявахме и скритичко си издѣлвахме отъ кабаташъ яйце, което боядисвахме.

Колко бели ни докасяше туй яйце!..

Първо:—до като го приготвимъ: трѣбваше да биемъ пжть чакъ до Франзбиръ, за да търсимъ кабаташъ; после до като го издяламе и огладимъ нѣколко пжти бой ще падне за дето сме разваляли ножоветѣ; а боядисването бѣше най-голѣмото зло—тамамъ го пуснешъ въ вайсаната вода и се разболи на две—отидоха по дѣволитѣ и толкова мжка, и толкова надежди!.....

А ако сколасаме да го боядисаме настжпваха нови изпитания: хуйимъ нѣколко яйца, ни се нѣкой изкустникъ да подложи яйцето си и току да замахнемъ съ нашето—отъ кабаташа—върху му той замахна съ здрава плесница, па ни халоса въ лицето.....

Не рядко пжти следъ като кабаташкото яйце е хчуйвало десятки кокоши се е хчуйвало въ главата ни.....

Спомнямъ си тия работи, като наблюдавамъ предстоящата изборна кампания, въ която сжщо се приготовляватъ толкова яйца отъ кабаташъ предъ великия день за кандидатиралитѣ, па си мисля:

—Какъвъ ли ще е ако народа узнае какви яйца се приготовляватъ, за да се... „защищава неговата кауза"?.....

Писмо отъ село

Автентично, неизмудрено въ нѣкой вертепъ или скроено, та подписвано съ принуждение.

Не—едно малко, простичко писъмце написано, обаче, съ коравата ржка на нашия селякъ, която може да се стовари върху нечия глава.

Ето що гласи писмото:

—„Четохме въ вестника на онзи, що обезслати нашата Добруджа редоветѣ:

„Юбинъ Анчевъ дили калпавъ пройоведникъ на идеи велики".

Па седнахме и съ нашата проста селска глава го обърнахме ей тъй:

„Бодарь Ошевъ нила—дешо абонирва селянитѣ на сила!....."

„Красавецъ"

КОГАТО ДРУГИТѢ ПРАЗНУВАХА...

Не бѣхъ запалилъ лампата и стоях въ мрака, унесенъ подъ луна на камбанитѣ, който влизаше презъ отворения прозорецъ на стаята ми.

Нѣкой почука на вратата и безъ да дочака отговоръ отвори и влезе. Обърнахъ се бѣше приятеля ми Савелевъ, човѣкъ, който е игралъ една отъ първостепенитѣ роли въ нашия общественъ животъ.

Той се приближи тихо, сѣкашъ нелскаше да смути мира на стаята ми и все тъй предпазливо се отпустна въ моето изпукано, старо, избѣлѣло кресло.

Вгледахъ се въ него: тъй младъ, а тъй остарялъ—очитѣ му потъваха като две спокойно разлели се въ подножието на кипарисовъ лесъ езера; умореннитѣ страни на скулестото му лице бѣха увѣхнали, а по стнитѣ му се промъкваше бледность и нервенъ трепетъ.

Само високото му и широко чело внушаваше единъ още здъръ и здравъ духъ.

—Стоишъ и четешъ минутиз, които те делятъ отъ възкръсването на този, който изгнъ безумната мечта да спаси човѣчеството, ставайки изпълнителната жертва на грехотѣ? му—наруши мълчанието приятеля ми.

—Ти отгатна, Савеличъ—кжсо отговорихъ азъ.

— Савелевъ постоя нѣколко минути безмълвенъ, прекарвайки нервно по брадата дългитѣ пръсти на сухата си, костелива ржка, па се обърна наново къмъ мене.

— Слушай, би ли ти се послушало да ти разкажа, хе, една стара, много стара работа?.

— Разказвай!—съгласихъ се азъ.

— Бѣше отдавна — започна Савелевъ—въ онія времена на буря и устремъ, презъ най-мъчителния периодъ отъ живота ми. Тогава когато преследванията и постоянния призракъ на смъртьта ме дебнеше на всѣка крачка. Менъ ме търсѣха подъ сламка. По настояването на своитѣ приятели и сподвижници трѣбваше да се крия изъ разнитѣ кжщи и бордеи отъ крайнитѣ квартали на града. Цѣли шесть месеца водихъ това пъклено живуване на воленъ затворникъ. Не можехъ да излизамъ на никжде, цѣлия день прекарвахъ въ стаята при спуснати завеси и само ноще предпазливо излазяхъ на двора или въ нѣкоя задня градинка да подишамъ чистъ въздухъ. Тогава бѣхъ другъ, въ жилитѣ ми буйно и неудържимо кипеше бѣсната кръвь на разцъвтялата се младость, духа ми развихряха мълниеносни порини, а мозъка ми горещо отъ идеи, които не рядко ме караха въ минути на самоанализъ да се плаша самъ отъ себе си...

Вънъ живота следваше своя предашенъ пжть, дори съ по-засиленъ темпъ: нашитѣ обществени работи не вървяха добре; селата ни живѣеха предъ единъ постояненъ тероръ и менъ ми се струваше, че чувамъ сподавения плачъ на майката, кжсаща се предъ неумолимия жандармъ, задърпалъ сина ѝ по незнаенъ пжть и къмъ още по-незнайна сждба.

Азъ бѣхъ затворенъ, бѣхъ лишенъ отъ свободата на дѣйствие, дори отъ своето любимо перо!

Но нивга нѣма да забравя една страшна, една мъчителна нощь—нощьта срещу великдень

Бѣхъ затворенъ въ дома на единъ служащъ отъ една търговска кантора, едно добро и доблестно момче—седемнадесетгодишния Борко.

Смръкваше се. Презъ цѣлия день бѣхъ въ очакване на своитѣ приятели, но никой не дойде. Вероятно, уловени въ суетнитѣ приготовления срещу празднициитѣ тѣ бѣха ме забравили. Скуката бѣше притисна гърдитѣ ми, а самотата така стегнала душата, та чакъ ми причерняваше предъ очитѣ. Разхождахъ се, като тигъръ въ клетка изъ стаята; отъ дългото седение се бѣха образували пжтеки по постелката, триехъ си челото съ студена вода, но не помагаше. Все повече и повече ме обземаше нервното напрежение, трѣсеше ме и струзаше ми се, че ще полудея.

Добрия Борко—най-вѣрния ми другаръ— идваше често и ми съобщаваше новини отъ вънъ. Той ми донесе, че сж пристигнали и двама мои приятели отъ столица. Още повече ме заболѣ главата.

Камбанитѣ забиха. Въ стаята съвсемъ потъмне, а азъ все не запаляхъ лампата, боейки се светлината да не изопне още повече нервитѣ ми.

Безумни мисли минаваха презъ главата ми: щѣше ми се да изляза навънъ да затичамъ изъ улицитѣ и да изкряскамъ въ ушитѣ на всѣки срещнатъ, че азъ съмъ съвемъ невиненъ и че преследванията срещу мене сж една чудовищна несправедливость. Налиташе ме после да се опжтя къмъ моитѣ палачи и имъ извикамъ: Ето ме!.. Удряйте, по живъ не ще се оставя да бжда окованъ!...

Това бѣха халюцинации, може би, но тѣ тъй хищно терзаяха душата ми, та ми се струваше, че сещамъ какъ капки кръвъ капятъ отъ една разтворена рана въ гърдитѣ ми.

Борко отново дойде и ми разказа много, много работи: Събранието, въ което щѣше да се разглежда въпроса за ходатайство въ моя полза, не се състояло, тъй като никой не дошълъ, включительно и този, който тъй горещо ми се е кълналъ, че ме безкрайно обича и сляно уважава,—адвоката П. Моитѣ приятели били на църква, безгрижно отдавайки се на пиъче съвсемъ безобидни забавления ..... света пълнялъ улицитѣ.....

.....а азъ стояхъ трепещъ се на края на леглото и слушахъ съ безумна болъ думитѣ на Борко. .....

—Иди, Борко, иди и ти да гледашъ..... Но знай, че менъ не ми е мъчно, защото не ми е позволено да празнувамъ като другитѣ, не.... менъ ме мъчи нѣщо съвсемъ друго—неволно изповядвахъ азъ.

Клетото дете се спря до вратата и ме изгледа очудено съ своитѣ наивни очи, па излезе.

Азъ казахъ една истина—менъ съвсемъ не ме смущаваше обстоятелството, че нѣмахъ възможностьта да празднувамъ, като другитѣ; съвсемъ, не!.....

Камбанитѣ отново забиха. Приближихъ се до отворения прозорецъ и облегнахъ глава на рамката. Рой спомени нахлуха въ главата ми. Видяхъ се школникъ—жизнерадостенъ, самоувѣренъ и пълненъ съ най вихренитѣ идеали на епохата. Трепнахъ: образа на покойния ми баща. Азъ го виждахъ седналъ на голѣмото канапе, зъбиколено отъ седемтѣхъ му сина. Вечерьта срещу великдень. Бащи ни разказваше нѣщо изъ живота на знаменититѣ люде—една отъ обичитѣ му теми. Думитѣ му бѣха благи, но внушителни. Завършвайки той се обърна къмъ насъ: „Ако нѣкой отъ васъ се отдаде въ безаветна служба на обществото нека знай едно—признателность никога да не очаква..... Света само иска, иска—но той не знае да дава. И друго яче не може—този е суровия законъ за напредъка въ обществата."

Нѣщо се скжса въ гърдитѣ ми и азъ, блъсканъ отъ единъ вътрешенъ устремъ изкочихъ като безуменъ изъ стаята, излѣзахъ, вънъ и безъ да се двоумя отворихъ пжтната врата и забягахъ по учицата.

Дълго съмъ бѣгалъ, защото когато се спрѣхъ видяхъ, че съмъ насредъ полето, трепериящъ отъ вълнение и умора.

Но пакъ, воденъ отъ вътрешния тласъ, подехъ нанагоре къмъ гробищата.

Спряхъ предъ камена, на който бѣше издълбано името на баща ми и заплакахъ, като дете... За първъ пжть отъ дълги, много дълги години плакахъ.

А когато подигнахъ глава и обърнахъ погледъ на югъ къмъ града — видяхъ хиляди очички —запаленитѣ свещи да ми намигватъ злорадно и пронично, сякашъ подшепвайки ми: „Нещастникъ, дима отъ твоята душа, изгорена на жертвеника — обществено благо изчезна вече отъ хоризонта и ние тѣ забравихме. Нали виждамъ — ти страдашъ, а ние празднуваме! ..

И ми се стори, че чухъ единъ глухъ гласъ да се обажда изъ гроба:

„... Признателность никога да не очаквате...Свѣта само иска... иска — но той никога не дава. И друго яче не може да бжде, този е суровия законъ за напредъка въ обществата."

Може би, бѣше гласа на баща ми"..."

Савелевъ свърши и се отпусна върху облегалото на креслото. Сега лицето му имаше още по—застарялъ видъ, въ очитѣ му, сякашъ загасваше и последния лъчъ, а по бледнитѣ му устни прибѣгваше нервенъ трепетъ.

Л.

Чети в-къ „Доб. Куриеръ"

УЧИЛИЩЕТО

Казвало се е въ миналото, казва се и днесъ, ще го потвърдимъ и ний: *бждащето на единъ народъ е такова, каквото е било подготвено отъ училището.* Училището е оная здрава и неразрушима основа, върху която гордо се издига величието на всѣки единъ народъ. Миналото на Ромъния, на България, историята на всѣки единъ народъ е живо потвърждение на тия основна мисъль.

Отъ училището, още въ форма на скромни манастирски килийки въ недавнашното минало на тия два народа, отлѣтя първата искра, която сгря сърдцата на масе родолюбци и пробуди въ тѣхъ съзнанието за духовното си освобождение отъ потисничеството на фанариотитѣ. Днесъ въ всѣко училище се работи съ благодатно и висше съзнание за приготовлението на добри трудолюбци, съзнателни и предани синове на човечеството, защото бждащето е на здравитѣ и културни народи. Но училището само по себе си е като тѣло безъ душа. Учителя е душата на училището, той е главниятъ и решающъ факторъ въ него. Имаме ли добри учители, ще имаме и добри ученици. Нѣма лошъ ученикъ за добъръ учитель; нѣма хилаво, дезорганизирано училище за трудолюбивъ и съзнателенъ учитель. Учителя твори умствения и душевъ обликъ на ученика дава насока на неговата дѣйность и животъ кове и извайва неговата воля и характеръ и го въоржжава съ всички необходими средства за оная упорита борба, която той трѣбва да води въ живота и за самия животъ, като човѣкъ и членъ на народа си.

Но и учителя за да може достойно до изпълни тази си благородна и отъ висше значение за обществото роля, бидейки въоржженъ отъ училището и университета съ обща и педагогическа подготовка, той не трѣбва да се задоволява само съ прилаганието на заученитѣ способи по обучението и възпитанието на детето. Учителя трѣбва добре да познава душата на детето и законитѣ на развитието й. Нему не могатъ да бждатъ чужди индивидуалнитѣ дарби, особенности и наклонности на ученицитѣ при прилагане на заученитѣ методи. Учителя нито е работникъ нито пъкъ чиновникъ. Учителя е художникъ а добъръ художникъ е оня който има призвание къмъ изкуството, който не копираха твори.

Водими отъ тия истини старанието на всички ни трѣбва да бжде насочено къмъ поставяне и нашето училище на нужната висота, като го снабдимъ съ искания учитель, който при гарантиранъ стабилиранъ животъ да дава желания резултатъ.

Б.

Плѣвата-изгорена, житото-въ Дунава

Зловещия скелетъ на истинската смърть за добруджанеца — стихийно разразилата се економическа и финансова криза —броди изъ нашитѣ равни поля, размахалъ кобната си коса, подъ която изчезватъ свидно скжтанитѣ богатства; съ черенъ трудъ зазидано огнище и трепетно събрано живо и мъртво имане.

Ето два факта — две тъмни картини отъ окосената нива съ косата на хуманлия изъ Добруджа скелетъ:

Дѣдо Пано отъ Топчиларъ, калиакренски окржгъ бива стигнатъ отъ бирника и заплашенъ, че ще му продадътъ на мезатъ цветѣ волчета, кравата и кобилкитѣ, съ които е вършалъ цѣлата си полска работа. Идва стареца въ града, обикаля изъ стари достове, съ свенъ и плахота попитва дали би могло да му се нѣкакъ помогне—отъ всекжде му отговарятъ Все едно и сжщо „Кесатъ, дѣдо, кесатъ!“ Похлопва на вратитѣ на нѣколко банки — но не го огрѣва. И подема отново друмъ къмъ своето село убития духомъ селянъ и стига преневоленъ подъ своята безименна скръбъ въ дома, де нѣвга е живялъ тъй охол но спокойно и щастливо.

Лута се натамъ-насамъ отъ нейде помощь, никакъвъ изходъ: хамбара празенъ, въ едното кюше на собата малко ечемикъ за прехраната на челеята: беднитѣ добичета въ обора и само до старата круша една скромна купчинка сламица.

Но виждайки купата нѣщо свѣтва предъ очитѣ на стареца, обръща погледъ той къмъ полето, останало още неизорано отъ новитѣ съжители и виждайки го зазеленѣло казва си: „за добичетата има, за мене трѣбва да намеря“ Па натоварва сламицата на една кола и я докарва въ града да я продаде.

На тържището не се явилъ никакъвъ мющерия, подкарва колата изъ града, дано се покаже нѣкой.

Най-после, излиза единъ каруцаръ и се започватъ да се уславятъ.

Купувача попиталъ колко?“.

— Що да кажа, дай колкото искашъ нали виждашъ на кой халъ съмъ!.. отговорилъ дѣдо Пано.

— 20 лей, повече не давамъ решително отсѣкълъ другия.

Стареца остава, като втрещенъ и не повѣрвалъ на ушитѣ си пакъ запиталъ.

– Напалеонъ и повече сантимъ не давамъ! отговорилъ божемъ купувача.

Нѣщо се скжсва въ старческитѣ гърди и той смушкалъ волчетата си. Когато излиза на подето, спира и разтоварва на земята стоката си. Изваж да кремъка, цъква и раздухва прахана въ сламата.

— Га не можахъ съ тебе цигара да си купя по хубаво да те изгоря!—изрекълъ прощалнитѣ си думи дѣдо Пано.

И се понесълъ облакъ димъ къмъ небето, сякашъ нему да разкаже безкрайната болъ, свила неумолимо гнездо въ душата на добруджанеца.

* * *

Добрия жителъ на Сарсънларъ, силистренски окржгъ, Апти Селимъ следъ като разбралъ, че омилостевание отъ Аллаха не ще дойде т, е. цѣната на мисиря не ще се покачи, натоварва туй което е намерилъ въ коша и отива въ касабата да го продаде.

Но тукъ го нѣщо блъсна въ главата — повече отъ 14 лей на крина никой не му предложилъ.

— А бе, ага, че то по левъ не иде на килото.— замолилъ се нещастния производителъ— принади още по поливина та да ти я оставя съ халалъ.

Отказа ли му.

Разбралъ бедния синъ на Пророка, че на тоя свѣтъ правда вече не е останала.

Скръцква съ сжби и съ пречернѣлъ погледъ стрелва далечната синя ивица извиваща се покрай града.

— Вмѣсто да я харижа на хората, на Аллаха ще я дамъ!... решава Апти.

И подкарва къмъ Дунава каруцата съ мисиря, Колкото наближава реката намества до брега колата надига задния капакъ, за да затече жълтото зърно въ водата. Подематъ го мътнитѣ води и отнасятъ въ неведимото си течение.

Обзетъ отъ необикновено душевно сътресение клетия турчинъ понечилъ да се хвърли въ реката но насабралитѣ се зрители на тази страшна сцена го задържатъ.

— Ехъ, че направихте извикалъ отчаяния човѣкъ —не видите ли, че и азъ трѣбваше да отида подиръ мъката си... какъ ще живя безъ нея?...

В. Д.

ЛЕГЕНДА и дѣйствителность

Вчера се яви предъ г-нъ С. Николенко, префекта на Калиакренския окржгъ, поручика, началникъ на пикета Перикли и му направи рапортъ за.... „последното нахлуване на българскитѣ комитаджии въ наша територия“.

Рапорта гласеше:

„На 13 т. м. недѣля превнощъ къмъ 12 ч. и половина една банда отъ 20 комитаджии, въоржжени съ пушки Малинхеръ и бомби преминаха нашата граница при пункта, намиращъ се между Есесче и НАПАДНА СЕЛОТО КОЧМАРЪ, ОБИРАЙКИ НѢКОЛКО МѢСТНИ ЖИТЕЛИ.

Къмъ 1 ч. и половина друга банда пакъ отъ около 20 души съ сжщото въоржжение се опита да премине границата недалечъ отъ нашия пикетъ, но бива изненадана отъ едно наше патрулско отделение, което открива силенъ огънъ противъ комитаджиитѣ

Последнитѣ покровителствани отъ мрака се опитаха отначало да дадътъ стражение край една горичка, но бидейки строго обстрелвани отъ нашитѣ се отегляха на българска територия, кждето бѣха посрещнати и облагоприятствувани отъ.... българскитѣ войници (!)

Лично азъ щѣхъ да бжда раненъ; отъ наша страна нѣма никакви жертви, но отъ противната се научихъ, че имало единъ убитъ и единъ тежко раненъ.

Изнасяйки тови рапортъ ние се задоволяваме за сега съ въпроса:

— Какви сж тия „комитаджии“ които обираятъ мѣстното население отъ с. Кочмаръ?!

* * *

Но ето какво ни съобщаватъ отъ.

Силистра, 17 VI.

Въ отговоръ на запитванието Ви по поводъ инспирацията на „Универсулъ“ ето какво мога да ви съобща: всичкитѣ ми опити да се добера до положителни сведения по отношение слуха, който тукъ официалнитѣ кржгове разпространяватъ останахъ напразни. Отъ префектурата ни казаха, че „имало заловенъ бандитъ“. Поискахъ да го видя и да го фотографирамъ, за да имаме баремъ и ние веднъжъ портрета на тия невидими „комитаджии“. Властитѣ не искаха и да чуятъ.

Па и никой другъ нѣма наборъ за залавянето на „български комитаджии“

Смешно и трагично

Ако живѣехме въ малко по-дръзки обстоятелства и ако не подчинявахме личнитѣ си чувства и предразположения на негодуванието си което търси изразъ и на недоволството си, което трѣбва да бжде чуто ние или бихме заклеймили съ печата на позора името на човѣкъ, който въ безумното си увлечение да търси „доказателства“ на своята несжществуваща популярность отива до срамно копунство съ болкитѣ и страданията на народа и до северно светотатство съ неговитѣ най-скжпи чувства, или бихме писали сатири и хуморески, за да окачествимъ съ подходящия тонъ и форма колкото трагични, толкова жалки тѣ и комични похвати на тази личность, чийто име не може добруджанеца да произнесе безъ да не напсува.

Веднага следъ демагогската си намеса въ богдановската трагедия повиква още на сутринята въ бюрото си — вертепъ нещастнитѣ близки на убититѣ и раненитѣ и ги принуждава да му подпишатъ декларация, че искатъ да го изберятъ за сенаторъ.

Дълбоко огорчени отъ тази гавра съ чувствата имъ нещастнитѣ селени дойдоха въ една адвокатска кантора да се оплачатъ.

Лишенъ отъ най елементарното чувство на скромность сжщия индивидъ вика въ бюрото си нѣколко селянина и използвайки незнайомството имъ ги накарва да подпишатъ едно писмо до редакцията на в. „Нова Добруджа“ въ което написалъ, че връщатъ вестника, понеже писалъ противъ него. Идва при насъ г. Киновъ и сочейки ни писмото ни увери, че то ще се яви и въ листа „Златна Добруджа“ ние предупредихме въ единъ отъ миналитѣ броеве на вестника си, че такова писмо ще се яви и наистина въ последния брой на горния пасквилъ то е напечатано, за да докаже средствата на преизборна кампания на единъ кандитатъ.

Но ето какъвъ плесникъ му залепя народа, сжщия народъ, който той невга обираше и ругаеше въ бюрото си, за да го прикотква днесъ:

Гуспудинъ Стахчевъ,

Връщаме на васъ вестницитѣ „Златна Добруджа“ та да ги придадете вие на Тошевъ защото той не може да ни запувяда да му получаваме вестника, дету пише, чи сте били Рашеновъ, кугато ний знайме какъ са борихме противъ този придатель и го изпъдихте отъ нашата Добруджа.

Изпратете вестникъ „Куриеръ“ и на Железъ П. Драгановъ и Димитръ Кулаpовъ.

С. Симеоново

Ви поздравяваме

П. Драгановъ, Н. (или В. нечетливо) Хаджиевъ, Хр. Тодоровъ, Ив. П. Стойковъ и др.

Това писмо получихме съ единъ пакетъ, въ който добре бѣха опоковани екземплари на листа „Златна Добруджа“.

Поканваме уредника му да се яви лично въ администрацията, за да си получи броиветѣ и да му се покаже писмото—истинското писмо на народа

Второ:

Г-нъ Стахчевъ,

Азъ съмъ младъ човѣкъ и може мнозина да кажатъ, че моето мнение нѣма голѣма стойность, но това, което никой не може да откаже е—че моето мнение е мнение на единъ още съвсемъ неопетненъ и честенъ човѣкъ.

Не бихъ Ви писалъ, ако много, много не ме заболѣ тази вечерь, четейки гнусния листъ на прослувутия адвокатъ Тошевъ, който макаръ че е пъленъ съ реклама и крещящо самохвалство има дързоста да пише, че Вие сте биле „себелюбивъ“ човѣкъ, който макаръ, че въ единъ редъ не споменува за безброя страдания на добруджанския българинъ има нахалството да се рекламира, като неговъ защитникъ.

И като четешъ този листъ ти става болно, че все има още хора да го толерираръ.

Но виждайки, че Ви нарича Рашеновъ гневъ ме хвана. Азъ който бидейки рапортьоръ на в-къ „Куриеръ“ зная, колко мжки, истински страдания Ви костваше борбата срещу тази черна душа.

Спомнямъ си колко пжти Ви викаха въ сигурансия кждето стоехте веднажъ 2 дена арестуванъ; бѣхте ослабнали и предателската „Поща“ Ви наричаще „жълтия демонъ“ което, впрочемъ, прави и „Златна Добруджа“.

Вѣрвайте, че никой честенъ човѣкъ не ще обърне внимание, на неоказествимата клевета, казана отъ тоя бедняшки мжчитель по Вашъ адресъ.

Б. Колевъ

--ВАЖНО--

Съобщавамъ на почитаемата си клиентела, че по случай Великъ денскитѣ празници пуснахъ въ продажба при намалени цѣни

ПРОЧУТИТѢ

САРКЕНСКИ ВИНА

въ ново откритата си бодега находяща се на ул. *Стефанъ челъ маре* срѣщу ромънското училище № 3, по 20 и 24 лей литъра. 3 лей шуйка.

Специаленъ грашаръ.

Съ почитание,

Еню Калбашевъ Дурбалийски.

СЪОБЩЕНИЕ

СЪОБЩАВАМЪ на Г. Г. почитаемата си клиентела, че складатъ си за дърва за горене ПРЕМЕСТИХ на ул „ПР. МАРИЯ“ до ханатъ на Дурмушлийски,

Съ почитание

Г.СТОЙКОВЪ

Инж. *Таню Янакевъ*

нѣма да приема на именния си день

Георги Великовъ

нѣма да приема на именния си день

Селяни!

Ние ви изпращаме настоящ брой, горещо молейки ви да го прочетете внимателно и отсѣдитѣ ч каузa защищава той.

Само ако ви се хареса запишете се за абонати-

Абонамента ще се събира след вършидба (харманъ).

бобъ семе за бобъ

Достатъчни количества отъ **най-добро качественъ БОБЪ за семе**

ще намери всѣки земледѣлецъ при

МАРЧО ИВ. МАРЧЕВЪ

Ул. „Принчипеле Фердинандъ“ № 146

Продажба въ брой и на ПОЧЕКЪ при СОЛИДНА ГАРАНЦИЯ.

- Телеграма -

По случай Великденскитѣ празници магазинъ **„ПАРИЗИЯНЪ“** продава съ съвършено **намалени цѣни: Дамски пардесюта, мъжки пардесюта тренч-коти мъжки и детски** костюми, **Детски лѣтни и за момиченца**

Голѣмъ изборъ отъ мъжки платове. Всички видове вратовръзки **и последна мода отъ мъжки шапки.**

централа „Принчипеле Фердинандъ № 106. | **клонъ:** сжщатаулица №105

Съ почитание:

Н. КАСАБОВЪ

ПЕТРОЛЪ МИНЕРАЛНИ МАСЛА

Имаме честьта да съобщимъ на почитаемата си клиентела, че покрай **ПЪРВОКАЧЕСТВЕННИЯ**

РАФИНИРАНЪ ПЕТРОЛЪ ЗА ТРАКТОРИ

ЛЕКЪ БЕНЗИНЪ ЗА **автомобили** депозита ни е снабденъ съ следнитѣ МАСЛА ЗА ТРАКТОРИ

Оригинално руско масло ШИБАЕВЪ

„ американ. „ ГАРГОИЛЪ-МОБ.

„ французско „ СПИДОЛЕЙНЪ

РУМЪНСКО МАСЛО **„ДИЗЕЛЪ ТИПЪ ШИБАЕВЪ“**, равни ВИДОВЕ МИНЕРАЛНИ МАСЛА, вазелинъ, валволин, ТЕЖЪКЪ БЕНЗИНЪ, МОТОРИНА и др

Оригиналното руско масло „ШИБАЕВЪ“ и доставено отъ руския депозитъ въ Цариградъ

Пазете си тракторитѣ отъ фалшифицирани масла и не добре рафинираръ петроъ

Посетете депозита ни, за да се увери въ доброкачественостьта на нашитѣ стоки

СЪ ПОЧИТАНИЕ:

Депозитъ „ЛУМИНА“

Ст. Икономовъ & В. Кудевъ

Bazargic—срещу казармитѣ

ПРИСТИГНАХА МИ СПЕЦИАЛНИ КОЛЧЕТА ЗА ЛОЗЯ.

Г. СТОЙКОВ

Typ. „Camerciale“, str. D. Smecal & Comp. Bazargic

Опасно е... стига!

Всѣко общество само отъ себе си предоставлява живъ организъмъ, както и отдѣлния индивидъ, съ всичкитѣ последствия отъ неговото здраве и болесть. Както отдѣлнятъ организъмъ има вжтрешнитѣ си органи, които трѣбва да дѣйствуватъ въ взаимна хармония, за да можа той да се развива, тъй сжщо органитѣ на обществения организъмъ, отъ които се състои то, трѣбва да дѣйствуватъ въ хармония. Въ противенъ случай, и отдѣлнитѣ сжщо и организъмъ сж обречени на погибелъ. Това е биологиченъ законъ, подъ който се подвежда живота и на отдѣлния индивидъ и на обществото.

Българското общество въ нашия край, което като общественъ организъмъ, за свои вжтрешни органи— свои членове има всичкитѣ българи отъ този край, не може да избѣгне тови биологиченъ законъ. А какъвъ е живота на българското общество въ Добруджа?

Посредъ апатията на едни, отчаянията на други, въздържанието на трети, крайно противоречитѣ напрежения на четвърти, тече живота на това общество.

Повече отъ година какъ живота на нашето общество е излѣзълъ отъ релситѣ на своето обикновено развитие и се люшка по неопредѣленъ и несмисленъ за неговото развитие пжтъ. Вгледайтѣ се въ изразителитѣ на нашия обществен животъ, мѣстнитѣ български вестници, които немалко допринесоха за злошавяването му. Много сж на брой, но като че ли малко сж истинскитѣ изразители на това, което трѣбва да бжде въ насъ. Прочететѣ кой да е отъ броевотѣ имъ и ще останете изумени отъ езика, който държатъ единъ спрямо другъ; единъ хвали, други кори, трети клевети, четвърти интригува. Противъ кого? противъ своя братъ по пълтъ, кръвъ и духъ.

А защо? необяснимо. Само едно остава—отровата, която се сѣе въ обществения организъмъ. Постепенно, но сигурно се троши общественото ни животъ. Въ насъ става единъ опасенъ процесъ—процесъ на разложението. Въ нашия животъ се е вмъкналъ бацила на разложението, който бавно но сигурно води къмъ погибелъ.

Не трѣбва ли да ни стресне това? Не трѣбва ли да се замислимъ за бждащото? Какво ще завещаемъ на следващото следъ насъ поколение? Само кръмоли, раздѣляно и омраза ли? Защо не обединимъ силитѣ си? Защо съ общи усилия и всѣкой на мѣстото си, не изградимъ бждащето на нашето общество?

Къмъ насъ се обжщаватъ плеяда обществени дейци, които и всѣкогашъ говоритѣ и плачитѣ за народа, а останахте далечъ отъ неговитѣ болки! Стига? Време е вече съ общи усилия къмъ общата ни толкова широка и въ много отношение запемарена кауза!

Б. Дарленски

РАЗНИ

— Въ правителственитѣ среди се говори за едно ново отлагане по сключването на земледѣлския кредитъ, дължащо се на известни недоразумения всредъ французкитѣ финансови среди.

— Преговоритѣ между Египетъ и Англия за сключване на единъ договоръ за разбирателство между двѣтѣ държави се докоснаха, понеже Англия не приема предложенията на Египетъ.

—Отново се заговори за излизането на прословутия директоръ Видригинъ—въ оставка. Този инжинеръ получава 4½ милиона лей заплата, за да отстрани кражбитѣ които се вършатъ въ тази дирекция.

—Въ 59 сесия на Обществото на Народитѣ сж поставени за разглеждане 30 въпроса между тѣхъ фигурира и въпроса за българскитѣ имоти въ Ромъния, Турция и Сърбия.

Четете вжкъ Добруджански Куриеръ

Писмото на г. Замфироолу

Г-нъ Евгений Замфироолу, бившъ депутатъ отъ нашия окржгъ изпрати до редакцията на „Д. Куриеръ" следното

Обяснение

Случайно ми се донесоха до знание нѣколкото редове, печатани въ „Д. Куриеръ" по отношение на мене по случай изборитѣ отъ 4 Май за вакантното мѣсто на сенаторъ, въ които се споменаваше за възможностьта да кандидатирамъ и азъ. Благодаря за благоприятнитѣ отзиви, що получихъ въ тия времена на обща безжитица, когато справедливостьта на моитѣ думи за голѣмо нещастие излезе на яве.

Колкото до кандидатирането не ще го направя и то по последнитѣ три мотива:

Първо: въ края на единъ режимъ едва опозиционна кандидатура — каквато би била моята е *безполезна и не би удовлетворила никого и нищо, освенъ личната амбиция, каквато азъ никога не съмъ ималъ и не съмъ преследвалъ.*

Второ: Днескашниятъ парламентъ съ изключение на Д-ръ Н. Лупу — нѣма представители на опозицията, които да се борятъ ефективно срещу незаконнитѣ и несправедливи дѣла на правителството, тъй, че неговото значение е крайно намалено и

Трето: може да си представи всѣки единъ честенъ гражданинъ, незаслепенъ отъ политическа страсть, която най-вече въ Нова Добруджа направи толкова зло до какво би се прибѣгнало по случай единъ мѣстенъ изборъ срещу клетия опозиционенъ кандидатъ, а още повече ако има довѣрието на населението. Въ окржга, въ който подъ сегашното правителство се намира като партиенъ шефъ единъ държавенъ подсекретаръ *и то на вжтрешнитѣ работи* само дързостьта на г. Т. Тошевъ може да парализира чувството къмъ оцѣнка на реалностьта!...

Въ своята душа съмъ задоволенъ, че на четири пжти бѣхъ човѣка на самопожертвуванието; да ми се иска сжщото и днес не е нито справедливо нито човѣшки.

Ще дойде времето—и не е далече — когато населението на калиакренски окржгъ ще може да си положи волята, ако само ще го пожелае за този, който преди да подпише пожелава на всички безъ разлика спокойствие, успѣхъ и по-добри времена за благодатъ и спасение.

Евгений Замфироолу

Завършекъ на морската конференция

Лондонъ 18. Отъ 15 т. м. комитетъ отъ юристи редактира съглашенията постагнати въ конференцията по морското разоражаване.

Този комитетъ ще подпише договора на общото заседание на делегатитѣ, което ще се състои на 23 т. м. за подписване. Председателя на конференцията г-нъ Макъ Доналъ замина за родното си мѣсто Скоция, кждето ще прекара празницитѣ.

Вълненията въ Индия заематъ заплашителни размери

Лондонъ 18. Движението на индийцитѣ за самостоятелность се все повече и повече засилва, заемайки застрашителни размери.

Снощи въ Караки имаше остри сгълкновения. Множеството опитвайки се да вземе съ азалтъ окржжния сждъ, който сждеше водачитѣ на мирното противодѣйствие, полицията стреля въ манифестантитѣ, ранявайки нѣколко.

Въ края тълпата успѣ да нахълта въ трибунала, кждето разчупи всички стъкла.

Двама полицисти и единъ европеецъ бѣха тежко ранени въ свхатката.

Въ Пока стражаритѣ бѣха нападнати съ камани. Единъ европеецъ бѣше набитъ. Въ Караки до сега сж открили 4 трупа 4 тежко ранени и 26 по-леко.

Въ Пуна, кждето бѣха арестувани 5 водачи на недоволнитѣ една голѣма тълпа отъ индийци е нападнала окржжното управление, но бива отблъсната отъ войска, оставайки 1 убитъ и множество ранени.

Подготовленията на работницитѣ отъ целия свѣтъ за 1 Май

Отъ Виена съобщаватъ, че правителството организира една армия отъ 15000 полици и милиционери специалисти които да бдятъ за реда въ денятъ на първи май день въ който австрийското работничество целокупно ще демонстрира своитѣ искания. Римъ праща тревожни телеграми, че въ деньтъ на 21 априлъ, определенъ, като трудовъ день, работницитѣ отъ Италия ще се подготвятъ за 1 май. Ромънскитѣ вестници предаватъ картини отъ уличнитѣ борби въ голѣмитѣ американски градове между работници и полицията.

Но особено тревожно се очава отъ управляющитѣ среди първи май въ Германия, кждето работничеството ще демонстратира по изготвенъ вече планъ.

Германия подновява своята флота

Букурещъ 18. Съобщаватъ от Берлинъ, че министерскиятъ съветъ на Райха е взелъ решение, суммитѣ икономисани отъ военния бюджетъ да се употребятъ за постройката на единъ крайцеръ. Райхстага гласува нуждниятѣ суми, които възлизатъ на 8 милиарда лей. Този крайцеръ ще бжбжде втори воененъ параходъ построенъ следъ мира.

Амнистия въ България

София 18. По случай светлитѣ великденски празници царь Борисъ *III* по свое лично осмотрение и желание подписа една широка амнистия.

Бѣха помилвани 87 осждени отъ гражданскитѣ сж дилища, а 97 души се радватъ на едно значително намаление на наказанието имъ.

Измежду осждениятѣ отъ военитѣ сждилища — болшинството отъ които сж хора съ крайни убеждения, бѣха помилвани и напълно освободени 17 души, а на 67 осждени имъ бѣше съкратено наказанието.

Политикантитѣ бѣха пуснати веднага на свобода, което придизвика общо задоволство въ всички кржгове.

ROMANIA
Tribunalul Judeţului Caliacra
Publicaţiune de vanzare No.2051
1930, Aprilie 11.

In baza cererei D-lui Bechir Regep din Bazargic adresata D lui Preşedinte al Tribunalului Caliacra prin petiţia inecu licitaţie publică a averei imobiliara aflata in indivizimea cu moşt. def. Isa Dacă care avere după descrierea făcută de agentul respectiv conf art. 503 din pr. civila are următoarea situaţiune:

1) Imobilul se compune dintr'un grajd in lungime 14 m. 70 c. m. lat 8 m 50 c. m. compus din două camere una de locuit şi una mare de grajd, construcţia din piatra şi chirpici acoperit cu olane pe un teren de circa 600 m. p parte imprejmuit cu gard de pământ şi pae şi parte neimprejmuit invecinat din două părţi drumuri publice şi de o parte Djevrel Alil Bacă şi sunt situate in satul Azaplar jud. Caliacra.

Acest Tribunal văzând jurnalul Cadiatului Caliacra Jud. Caliacra din care reese că averea de mai sus nu se poate împărţi in natura şi pentru aceste motive a admis cererea reclamantului incuvinţând vânzarea prin licitaţia publică inainte Tribunalulului Caliacra, fixând un termen de vânzare pentru ziua de 23 (douăzeci şi opt) Februarie 1929 la care termen vânzazea nu s'a executat din cauza procedurei necomplecte de asemenea şi termenul de 19 Martie 1929 când dosarul a fost scos de pe rol la fel şi pentru termenul de 19 Noembrie 1929.

Tribunalul In urma cererei D-lu Telic Bechir Regep moş. def. Bechir Regep decedat, in calitate şi ca tutoare al minorilor def. Bechir Regep, primul petiţionar adresata D-lui Preşedinte al acestui Tribunal prin petiţia reg. la No. 7323 | 930, a admis cererea şi a fixat vânzarea imobilului descris mai sus pentru ziua de 22 (Douăzeci şi două) Mai 1930, incepând dela ora 1 (13) inainte iar strigările şi licitaţia va incepe de la suma de lei 10.000 mii— arătata de reclamant.

Asupra acestui imobil nu exista alte sarcini.

Sunt somaţi toţi acei carl ar pretinde vre un drept de ori ce fel asupra imobilelor ce se vând să arate acestui Tribunal pretenţiunile lor mai inainte de ziua adjudecaţiunei aceasta sub pedeapsa de a nu li se mai ţine in seama.

Preşedinte, (ss) OH. BÂRBULESBU

Portârel, (ss) I. RĂDULESCU

НОВО! НОВО! НОВО!
ОБЯВА
Модерна Химическа Бояджийница „ЛУКСЪ"
ГАНЧО ГОСПОДИНОВЪ
специалистъ химикъ бояджия
Ул. Александру Иоанъ Куза „Арменската" Добричъ

Съобщавамъ на Г. Г. клиентела отъ цяла Добруджа че доставихъ нова специална машина за чистене, боядисване и БЪРЗО ТРАНСФОРМИРАНЕ на мжжки сукнени шапки съ нови гарнитури.

Боядисвамъ и чистя химически:
Дамско и мжжко облекло, ВАЛЯМЪ бързо: домашни шаеци, аби и оделе въ батовскитѣ тепавици.
СКЕНДЖУВАМЪ най-добре платове пристилки и чаршафи.
ПРОДАВАМЪ БОИ и синило за домашно употребение съ наставление.
Съ 20 % намалени цѣни
— ПОСЕТЕТЕ ЗА УВЕРЕНИЕ —

ЧИТАТЕЛИ ОТЪ ДОБРИЧЪ!

Въ желанието си да Ви даде възможность да следите най-редовно „Д. Куриеръ" администрацията на вестника *организира специална служба за раздаването на вестника въ града.*

За тази цѣль, ако желаете да получавате най-редовно сутринь *въ 7 ч. и половина* вестника било *въ дома си или магазина (кантората)* запишете се за абонати, заплащайки месечно само 60 лей!

Миналото на родното ни.

РУМЪНСКИ СВЕДЕНИЯ ЗА БЪЛГАРИТѢ ВЪ ДОБРУДЖА

За да можемъ да дадемъ възможность на читателитѣ си да свържатъ излязлото до сега подъ този надсловъ съ продължението препечатваме помѣстения фрагментъ въ бр. 5 на в ка ни.

„...Vremuri, in care noi, (românii n. b.) am perdut aproape cu totul civilizaţia antică a Romei şi din care am eşit semibarbari uitandu-ne până şi ştiinţa de carte". (Pag. 15).

„Romani naprountarii dela convetuitorilor Bulgari limba bisericeasca şi diplomatica, cu alte cuvinte Mastura lor".

(I. Bogdan Romani şi Bulgari). Pag. 9.

По силата на самитѣ историческа обяснителства румънскитѣ учени историци немогатъ да се занимаватъ съ историята на България, и най-вече съ миналото на Добруджа. Не, ръководени отъ желанието да осветлимъ всестранно и съвършенно безпристрастно миналото на нашата родина прибѣгнахме първо до свеленията, давани отъ ученитѣ на държавата, въ която живѣемъ. Ще излагаме фактитѣ въ тѣхната историческа последовательность.

Г-нъ Проф. Иорга въ глава „Велика Скития" отъ своята „Istoria românilor" пише: „Следъ отеглянието на римлянитѣ отъ провинцията Влахия (270—275 г.) отъ сѣвероизточния кжтъ на полуострова между Черно море, устието и долното течение на Дунава биде образувана особена провинция подъ името Скития или Малка Скития т. е. днешна Добруджа въ тѣсна смисълъ".

Слависта отъ Яшкия университетъ г-нъ Барбулеску, правейки преглед на славянското минало твърди, че „тѣ сж се настанили въ Добруджа въ началото на VI вѣкъ, а почти едновременно се явяватъ въ тази провинция и западния клонъ на хуно-българитѣ—кулигулитѣ.

Голѣмия румънски капацитетъ по история г-нъ Проф. Първанъ дава най-точни сведения за настаняването на българитѣ въ Добруджа въ книгитѣ си „Durostorum" и „Dobrudja noastra". Той пише: „Въ средата на VII вѣкъ почива Кубратъ и „Стара и велика България отъ сѣверниятѣ брегове на Черно Море се разпада и едно племе—угогундуритѣ — подъ водителството на Кубратовия синъ хана Исперихъ (нареченъ отъ моденитѣ български историци Аспарухъ) напуска къмъ 50-тѣ години приазовскитѣ си жилища и се настанява отначало при устието на Дунава, днешни Бесарабия. По после Исперихъ съ съгласието на византийския императоръ Констанса II (668—678) се прехвърля въ малка Скития (679) настанявайки се въ днешна северна Добруджа.

Г-нъ проф. Н. Иорга, твърди че „българитѣ отначало не сж образували самостоятелна държава, а една федеративна политическа единица—българославянска държава. Това слависта Барбулеску потвърждава съ забележката, че тази държава е била „единъ етапъ къмъ образуване хомогенната държава, чийто народъ взелъ името „българи, но говорилъ славянски". Тия две твърдения ясно показватъ, че *Добруджа е страната, дето възникна, формира се и се осжществи идеята за основаване на българската държава*"—както пише другъ румънски историкъ Г-нъ И. Богданъ.

И когато държавата се е ширила на северъ и югъ отъ Дунавъ презъ VII, VIII и IX вѣкъ Добруджа си е оставила вътрешната, централна област, въ която политическия животъ се е развивалъ успоредно съ културния, общественъ и религиозенъ. Но отъ друга страна нашата родина е била най-уязвимата: нея я бомбардирала отъ къмъ морето византийската флота, нападали я маджаритѣ откъмъ суша и ограбили я презъ Дунава разнитѣ варварски пълчища. Проф. Иорга говорейки за „пахлуванията на маджаритѣ въ Дакия" съобщава, че презъ 695 г. тѣ поканени отъ императора Лъвъ VI сж нахлули въ Добруджа, ограбвайки и опустошавайки я.

И започватъ масови нахълтвания, както твърди историка Първанъ на печенезитѣ, които отнели всички заддунавски български земи. Тукъ трѣбва да отбележимъ едно чудовищно твърдение на г. Барбулеску, че презъ „*този периодъ намиращия се народностенъ характеръ на българина понесълъ отпечатъка на контакта съ... варваритѣ*".

Сжщия Ончулъ живо възсъздава историята на Добруджа презъ най-тежкия режимъ — двойното гроцко-печенежко робство отъ „1060 — 1118 г. Пакъ Иорга намира, че въ психологията на добруджанското население има много „куманско влияние" което не е вѣрно, тъй като „само благодарение на по-високото българска култура и несъмнено подавляващото числено надмощие на българитѣ куманитѣ не могли да се издигнатъ, като властвуващъ народъ" както справедливо бележи Богданъ.

Единъ виденъ румънски историкъ г. Ксенопол описва най-добре сждбата наро дината ни при татарското нашествие (XIII в.) цѣлъвѣкъ почти това племе е арабило и безчинствувало въ Добруджа, опитвайки се дори чрезъ колонизация (въ Сарж Сюртукъ и бавашко) да се заседне тукъ.

Но куманското полувладичество продължавало и презъ XV в. въ Добруджа. Въ Карвана (сегашния Балчикъ) е управлявалъ архонта (войвода) Баликъ отъ кумански произходъ който се придържалъ въ чисто българска политика; Негова братъ Добротичъ, отначало назначенъ за комендант на черноморскитѣ крепости, в 1350 год. изпъква като деспотъ (владетелен княз) ковурската область, на която дава името си—ДОБРУДЖА.

Добротичъ е признавалъ върховната власть на българския царь. До смъртта си (1985 год.) Добротичъ успѣлъ да се *задържи* като първостепененъ васалъ, владейки земи, граничаща на югъ до върха Емине (Емонъ) на северъ до устието на Дунавъ и на западъ —варненската епархия.

При властвуването на Добротичевия синъ. Иванко турцитѣ за пръвъ пжть влизатъ въ Добруджа (1388 год.) завладявайки и крепоститѣ Калиакра и Силистра.

Единъ румънски воевода Мирча Стария съ помощьта на полския князъ Владиславъ и маджаритѣ успѣлъ да се премъкне въ Добруджа и да я владее при най-тревожни обстоятелства цѣли 27 години, презъ което врѣме, както бележи Първанъ: „националния мѣстенъ колоритъ не се измѣнилъ; понеже Мирча Стария е употрѣбявалъ българската писменость, подписвайки се „господарь... оба пола по всему Подунавію, донри до великаго морѣ и Дръстру (Силистра) граду владелецъ (самодържецъ)".

Едва при турското владичество започва едно коренно преобразование на етническия характеръ въ добруджанската равнина. Грозниятѣ потиснически мѣрки на султанитѣ, които разбрали, че трѣбва здраво да се закрепятъ въ тази областъ, *сж принудили множество българи да се изселятъ въ Бесарабия и Русия, на мѣстото на които били колонизирани турци и татари отъ кримското ханство.* (следва)

За да осигурите редовното излизане на вестника абонирайте се вкупомъ за него.

Кино „Модернъ" първия день на великдень „ПАТЪ и ПАТАШОНЪ"
ХАЙДУТИТѢ ОТЪ БАГДАТЪ

НАШ КАНДИДАТ МОЖЕ ДА БЪДЕ ХРИСТО СТЕФАНОВ - НАПРЕД КЪМ УРНИТѢ ЗА НЕГО НА 4 МАИ

Миналото на родината ни.

Просветно-културното дѣло въ Добричъ

Църквата и училището сж вървели ржка за ржка и често сждбата на двете е била една и сжща. Не може като се пише за едното, да не се спомене за другото, защото тѣ съвмѣстно едно друго се обясняватъ и допълнятъ. Споредъ думитѣ на единъ старъ свещеникъ, основитѣ на първата българска църква въ Добричъ сж били положени въ 1843 год., но прѣзъ 1854 год. въ Кримската война тя била съборена и после на ново пакъ изстроена. Преди да се положатъ основитѣ на българската църква до сжщото мѣсто кждето е построена сега (църквата Св. Георги), се намирала една килийка направена твърде просто, която служела за божественъ домъ на българитѣ. Въ тази килийка се четяло на български, гръцки и карманлийски.

Първия български свещеникъ е билъ нѣкой си ПАСКАЛЪ, емигрантинъ който се завърналъ отъ Русия въ Добричъ въ 1829 год. Подиръ него дохожда попъ Х. НИКИФОРЪ, въ времето на когото се е отворило и първото училище въ съседнята стайчка на църковната килийка и първия учитель билъ пѣвеца на църквата даскалъ НИКОЛА.

Той е училъ дѣцата въ църковно-славянски книги. Живота на даскалъ Никола точно не може да се опредѣли, но разправя се че е билъ повече предаденъ на богослужението въ църквата, отколкото на възпитанието и обучението на учащата се младежъ. Той билъ и добъръ пѣвецъ съ твърдѣ високъ и приятенъ гласъ. Даскалъ Никола на своето време е минавалъ за интелигентенъ и доста образованъ човѣкъ, но не билъ запознатъ съ основитѣ на сегашната наука. Но трѣбва да се пренесемъ въ онова време, когато е работилъ тоя почтенъ труженикъ и ще ни стане ясно за резултатитѣ, които е могалъ да постига съ научната си подготовка, която се е състояла въ прекалено и до ситосъ начетеность въ черковно славянски книги.

Следъ даскалъ Никола сж учителствували дескалъ Теодоръ, Иванъ, Таки Калчо Бобчевски и др.

Въ учителствуването на даскалъ Такя, презъ 1864 год. сж биле изгорени всички църковно-славянски книги като еретически средъ църквата. Тази постжпка е била извършена отъ страна на гърцитѣ, които сж желаели всѣчески да турятъ ржка на българската църква и училище, но разбира се не сж постигнали никакъвъ успѣхъ.

Въ 1856 год. въ една килийка се е отворило и друго българско училище въ горната часть на града, дѣто имало заселени много българи и учители въ тоа училище сж биле даскалъ ДИМО изъ Видинъ, ВАСИЛЪ ВЪЛЧЕВЪ, бивш свещеникъ въ с. Владимирово, и др.

Подиръ една година, а именно въ 1858 год. се е построила и втора църква до самата училищна килийка.

До 1878 год. училищата въ Добричъ сж били неорганизирани и поставени въ твърдѣ неопредѣлено положение. До 1883 год. сж били килийни, прости и отвсѣмъ неудобни, а къмъ 1864 год. Добричани приистватъ къмъ направа на ново училище—въ центъра на града, нарекли го земледѣлческо училище (сега изгорелия трибуналъ)

Тукъ му е мѣстото да да се спомене нѣщо за градската библиотека. Тя е била отворена най-напредъ въ 1870 год. въ видъ на читалище, а въ 1884 г. взема по-голѣмъ размѣръ и се е нарекла градска библиотека. Днесъ книгитѣ на тази библиотека не сжществуватъ. Преди година се постави основата на ново читалище, но въ това отношение ще има да се полагатъ голѣми старания и усърдия за да се постигне желаната цѣль.

Въ миналото, училището и библиотекитѣ сж играли важна ролъ за просвещение на маситѣ не помалко е значението имъ и днесъ успѣхътъ на българщината въ умствено отношение се дължи главно на народното дѣло: служене полезно на народа за неговото пробуждане, просвещение и процвѣтяване.

Изъ единъ архивъ

УБИТ СЕЛЯНИНЪ

Кара Пелитъ 18 (по телефона) Снощи жителитѣ на селото Пъндъклии сж биле разтревожени отъ едно кърваво злодѣяние, извършено въ дома на съселянина имъ Яшаръ Амероглу.

Къмъ 9 часа вечерьта неизвестни лица се промъкватъ до зида на Яшаръ прехвърлятъ го, при което събарятъ нѣколко камъка и съ небивала смелость разбиватъ чрезъ взломъ входната врата, нахълтвайки вътре.

Яшаръ Амероглу се точно събличалъ приготвяйки се да легне. Злодейцитѣ се нахвърлятъ върху му и му нанасятъ нѣколко смъртоносни удара съ хладно оржжие (кама) и избѣгватъ покровителствувани отъ мрака. Веднага домашнитѣ му, които усетили произведения отъ взлома шумъ притичатъ въ стаята на убития и оставатъ изумени предъ страшата гледка.

Надаватъ тревога, притичатъ се съседнитѣ имъ и повикватъ жандармерийскитѣ власти.

Още отъ първитѣ разследвания на постовиятъ шефъ се набелѣзаха следитѣ на убийцитѣ и тѣ въ полунощь бѣха арестувани въ лицето на: Амедъ Ходжа и Назифъ Меметъ.

Днесъ г-нъ прокурора отиде на мѣстопроизшествието и разпореди лѣкаря отъ околийската болница въ Карапелитъ да направи аутопсията, а задържанитѣ двама турци, върху които пада съмнението да бждатъ закарани въ Добричъ.

По всичко изглежда, че причината за това убийство е лична мжсть.

До последния моментъ не е получена телеграмата-отговоръ отъ м-ра на войната г. генералъ Кондееску

Въ последното събрание на дирекциония комитетъ отъ 6 ч. сл. пл. е решено единодушно отъ страна на нац.-търнистката партия да кандидатира за предстоящия сенаторски изборъ г. Христо Стефановъ, който е приелъ тази кандидатура ако не се посочи друга забележителна личность отъ центъра.

Още едно опровержение на самозабравилитѣ се фалшификатори на истината.

Въ общината

Како съобщихме и порано поради апела, направенъ отъ страна на адвоката Василе Ковата противъ решението на калиакренската окръжна постоянна комисия, съ което отхвърви либералната контестация на изборитѣ за добришкия общински съветъ отъ 6 III т. м. новоизбрания съветъ не можа още да се състави.

Вследствие на това обстоятелство редица законоположения и постановления, взети отъ бившия общински съветъ (аверескянския) не могатъ да се ревизиратъ.

Това обстоятелство е използувала една личность, която по редица демагогски съображения е решила „да помага на народа“ и тръгнала да агетира между гражданитѣ, които сж застроили кжща на общински мѣста да събератъ по 20 лей, за да направи нуждитѣ формалности, чрезъ които респективнитѣ инстанции щѣли да намалятъ цѣната на квадратенъ метъръ отъ 40—50 лей на 5 лей.

Отъ компетентнитѣ кржгове ни увѣряватъ, че веднага следъ констатуирването на новия общински съветъ такситѣ, определени отъ бившата общинска управа ще се изменятъ, намалявайки се на 5—10 лей,

Научаваме се, че по известни външни заявления сегашнитѣ ржководници на общинскатѣ ни работи сж биле наклони да уволнятъ нѣколко общински чиновника отъ български произхождение.

Така напр. дългогошния санитаренъ фелшеръ г. Балкански е билъ заплашенъ отъ тази участь но въ последствие се е корегирало първоначалното решение.

Нека да се знае, че ние не бихме пропуснали поне въ общината да се промъква зловредния похватъ на разнитѣ тѣзногръди патриотари!

РАЗНИ

—Ето какво пише проф. Иорга: „Г-нъ И. К. Дука знае, че каквото и да се случи, либералната партия нѣма да вземе управлението. Г-нъ Винтила Братияну е убеденъ сжщо въ тази истина. Настоящето правителство ще остане на власть до като може да устои. Следъ това, една нова групировка, съставена отъ политическа личность ще вземе управлението. Ето какъ се обяснява бясатъ на либералитѣ. Но този бѣсъ ще бжде безсиленъ.

—Презъ тримесечието 1 януари—10 Априлъ т. г. сж инкасирани отъ данъчнитѣ власти 1,132,000 000 лей повече отъ колкото за сжщия периодъ, презъ миналата година.

Ето какъ се обяснява бирическата инквизиция.

—И въ Ромъния безработицата стана обезпокоителна. Правителството почна да отпуска помощи на безработнитѣ.

Държавни и частни заведения закриватъ фабрики и спиратъ работата, като изхвърлчтъ на улицата хиляди работници да гладуватъ, когато нашитѣ хамбари стоятъ пълни, понеже „нѣма кой да купува“.

— Отъ Кюстенженското пристанище всеки день се изнася 900 вагона петролъ. Цената за износъ на петрола е 2,20 лей. Въ вътрешността на държавата тя е 5.50 лей!

—Германскитѣ вестници твърдятъ че полската преса е настоявала общественото мнение за война съ Съветска Русия. Известниятъ публицистъ Романъ Добомски е писалъ една статия, въ която подтиква къмъ война. Обаче Маршалъ Пилсудски е заявилъ, че възможностьта за една война между Русия и Полша е изключителна.

Чети и разпр остранявай „Д. Куриеръ“

ВЕСТИ

—Вчера индивида Георги Моновъ собственикъ на мѣстния листъ „Единство“ тръгва изъ града отъ магазинъ въ магазинъ съ единъ предварително приготвенъ позивъ противъ нашия вестникъ, за да събира подписи.

Отвсѣкжде този индивидъ е билъ поканванъ да напуска магазинитѣ а въ единъ отъ тѣхъ е получилъ заслуженъ урокъ отъ гражданитѣ Георги Севриевъ и Кладинчаровъ. Моновъ ги е заплашилъ.

Видите ли до кжде могатъ да отидатъ отчаяпитѣ собственици на единъ листъ който гражданството отказва вече да чете?

— Оня день стана конституирването на силистренския окржженъ съветъ, следъ отхвърлянието окончателно на контестацията.

Отъ 31 съветници присжтсвували 29. Следъ полагането на клетва се избра следното бюро: председатель на съвета г-нъ Виржилъ Спалацелу, бившъ околийски началникъ, подпредседатели г. г. Марку Илиевъ и Михаилъ Водиничаровъ.

За председатель на постоянна комисия бѣше избранъ г. Спалацелу, а за членове г-да Марко Илиевъ, М. Воденичаровъ, М. Бъника и Изманлъ Хафузъ Али.

—Дѣлото на богдановската трагедия, които бѣше насрочено за 16 т. м. предъ кюстендженския апелативенъ сждъ се е отложало по чисто формални причини за следъ великденъ.

И нашитѣ скъпи нещастници ще прекаратъ уви! светлитѣ праздници въ затвора!...

—Вчера споредъ канонническитѣ закони трѣбваше да се служи въ църквата въ 12 ч. на пладне.

Въ това време ние видѣхме въ града седнали изъ кръчмитѣ свещеници отъ селата.....

Тамъ ли се служи на бога?....

—Въ заседанието на дирекциония комитетъ на нац.-търнистката партия при разискването кои трѣбва да бждатъ кандидатитѣ на мѣстната организация мюфтията е направилъ една енергична забележка: „До кога ще бждемъ изолирани отъ обществения животъ и пренебрегвани въ нашата собствена организация?“

Г-нъ Ангелеску се е задоволилъ само съ отговора; „Това не е вѣрно!“

— Редакцията на в-къ „Д. Куриеръ“ горещо честити на своитѣ читатели светлитѣ праздници и имъ горещо пожелава по-добро прекарване, тъй като е сигурно, че много щастливо не ще е!

— Оня день г-нъ Симеонъ Николенко, префекта на Калиакренския окржъ, отиде въ Каварна, за да присжтствува на избора за новъ клетъ на мѣстото, останало вакантно съ назначението му за префект

По липса на кворумъ въ общинския съветъ, обаче, избора не стана и се отложи за следъ праздницитѣ.

— Местната телеграфопощенска станция е наредила да се сменятъ телеграфнитѣ стълбове на мрежата въ града ни.

Приложението на това решение става крайно осждително: съ цѣль да не прекжсне съобщенията се копаятъ нови голѣми дупки всредъ най добре павираниятѣ улици и се слагатъ крайно неестетични стълбозе, висока 15 метра и дебели въ деаметъръ 40 см.

Всичко това допринася много зле на естетическия видъ на града ни.

Не ще ли се сезира отъ това обстоятелство общинската ни управа?

Очаква се едно морско споразумение между Франция и Италия

Парижъ 18. Въ заседанието отъ 16 т. м. на Французската Камара г-нъ Бриандъ излагайки перипетиитѣ на конференцията по морското разоражаване декларира, че вярва да се постигне едно споразумение между Франция и Италия по морското въоръжение.

Бѣл. Ред. Това не пречи, разбира се, на Франция да окрепява своята граница къмъ Италия, кждето издига грандиозни фортове.

Книжарница
печатница и книговезница
„КОМЕРЧИАЛА“
на
ИВ. Д. СМОКОВЪ & Co.
Базарджикъ, ул. „Принципеса Елисабета“ № 9—11
Приема да печата всѣкакви печатни произведения, сжщо и книжарницата ни е снабдена съ всички канцеларски и училищни потреби.
Работа чиста и акуратна.
ЦЕНИ УМЕРЕНИ.

Кино „Сплендидъ“ На 26 Априлъ Б. К. О. отъ Добричъ представя комедията „МОНАСИТѢ“